

# **Кохання до нестями**

Світлана Львівська

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — [nashaknyga.com.ua](http://nashaknyga.com.ua)

Розділ 1, у якому читач познайомиться з Веронікою, сеньйорою Мелісою та її сином Денісом

— Сеньйоре, ви потрапили не за адресою! — вигукнула Вероніка.

Але чоловік, схопивши дівчину за руку, потягнув до себе.

— Мені подобається, коли ти відмовляєш, та це вже набридає. Крутиш мені голову більш як півроку. Я ж сказав, що не ображу тебе, ти матимеш усе, чого захочеш...

Вирвавши руку, Вероніка відбігла до вікна.

— Невже вам важко зрозуміти, що ви потрапили все-таки не туди?!

— Сонечко, така твоя поведінка продовжує мені набридати і спонукає взяти це, чого хочу, безкоштовно... Погоджуйся на мою пропозицію, і я тебе озолочу... Ти ж приїхала заробити гроші, а я даю тобі таку можливість...

— Я вам вдячна, але ваша мати платить мені достатньо...

— Можу зробити так, що ти більше не працюватимеш тут... — проскрипів крізь зуби чоловік і почав наближатися до дівчини. А вона зі серйозним обличчям і страхом у душі дивилася на нього.

— Ви вже робите це... — прошепотіла дівчина і, вмиль відчинивши вікно, стрибнула на підвіконник. Із висоти другого поверху поглянула вниз. — Ще крок — і я кинуся додолу.

— Не треба таких жертв, я впевнений: це, чого бажаю, станеться якщо не сьогодні, то завтра. А я вмію чекати, от і почекаємо.

— Буде краще, якщо ви зупинитесь...

— Що тут діється? — наче батоном, ударив голос жінки, яка зайшла до кімнати.

— Ваш син намагається запропонувати мені роботу і хоче звільнити мене від вас...

— Денісе, скільки ще разів маю повторювати, щоб ти обходив цю дівчину десятими дорогами?..

— Мамо, ти ж мене знаєш: коли я її бачу — не ручаюся за себе.

— Денісе, постарайся поводитися порядно, якщо хочеш ще приходити в цей будинок. Вважаю, що тобі має вистачати тих коханок, яких ти маєш...

— Мамо, я ж мужчина...

— А дружину задовольнити не можеш...

— Думаю, що у неї є кому задовольняти її.

— Веро, — звернулася жінка до дівчини, яка зістрибнула з підвіконня. — Піди на кухню і приготуй мені каву.

— А сеньйор? — запитала Вероніка.

— Сеньйор залишить нас через кілька хвилин, — повільно проказала жінка й обпекла поглядом сина. Він усміхнувся:

— Так, звісно, я забіг лише на кілька хвилин, і вже йду...

Вероніка вийшла на кухню, залишивши матір та сина, і почала готувати сеньйорі каву. За кілька хвилин, коли приємний запах заповнив кімнату, до кухні тихо прокрався Деніс. Відчувши його присутність, дівчина різко повернулася і схопила ножа.

— Не бійся, крихітко, я не зроблю тобі нічого поганого. Просто бажаю поговорити з тобою...

— Сеньйоре Денісе, дозвольте мені виконувати свою роботу. Не хочу, щоб я або ви мали неприємності...

— Ти що, лякаєш мене?

— Ні, попереджаю!

— Денісе! — обоє здригнулися від голосу сеньйори. — Я думала, що ти вже пішов додому!

— Мамо, я хочу поговорити з нею віч-на-віч...

— Денісе, ти або йдеш із будинку, або не отримаєш грошей, яких так прагнеш. Вибір за тобою.

— Прощавай, лялечко, ми ще зустрінемось! Обіцяю!

Вероніка поклала ножа на стіл і, наливши в горнятка гарячої кави, подала до неї печиво. Сіла поруч із жінкою, і вони почали

вечеряти.

— Веро, не ображайся на мого сина, вибач йому, він змалку небайдужий до гарненьких дівчаток, а тебе вродою Господь не обділив.

— Не треба вибачатися, ви ж не винні, що ваш син такий... Маєте трьох синів — і всі настільки різні. Сеньйор Деніс постійно чіплявся до мене, але я давала собі раду, та в останні дні...

— Тобі потрібно було все розповісти мені... Чому ти нічого не казала?

— А що могла сказати, то ж ваш син...

— Ти працюєш у мене більше двох років, і мені подобається твоя робота. У всіх служниці — а в мене подруга. У мене працювали багато дівчат та жінок, але ти — найкраща, і я не хочу, щоб ти пішла від мене через Деніса.

— Звісно, я теж не бажаю піти від вас через вашого сина.

— Хочу, щоб ти залишилася зі мною до кінця. Тільки ти знаєш, що я скоро помру, але нікому не відомо, коли це буде. Це може статися сьогодні, завтра, за тиждень, місяць або за рік, але не пізніше. Пообіцяй, що будеш зі мною до кінця.

Дівчина крізь силу всміхнулась:

— Обіцяю бути з вами до кінця!

Допивши каву, Вероніка помила посуд і допомогла сеньйорі Мелісі піднятися у свою кімнату.

— Знаєш, чому я вчила тебе нашої мови?

— Ні.

— Бо тепер ти будеш не тільки служницею, а й моїм секретарем. Думаєш, що я стара та бідна? Помиляєшся, насправді, я дуже багата сеньйора. Коли помер мій чоловік, він залишив мені все, що ми надбали разом. Я завжди займалася документами та фінансами, а він — тільки ранчо.

— Ранчо?

— Так, я ніколи не згадувала тобі про нього тому, що ти не знала нашої мови. А тепер ти прекрасно володієш трьома мовами і навіть пишеш без помилок.

— Ви просто не знали, як використати час, от і займалися зі мною...

— Ні, Веро, я вже стара жінка, і мені потрібна помічниця, яка б не була зацікавлена справами ранчо.

— А чому ви думаєте, що я не зацікавлюся ними?

— Бо ти, відверто кажучи, давно могла б переспати з Денісом і мати непогані гроші, але залишилася зі мною.

— Я вчинила так тому, що мені тут добре з вами, і не такі ви вже старі, сеньйоро. Просто трішки прихворіли... Повірте, коли я вперше побачила вашого сина, то подумала, що це — ваш чоловік...

— Ти навмисно так говориш, щоби підняти мені настрій і заспокоїти.

— Ні, насправді ні, — замахала руками дівчина.

— Я не серджуся на тебе, але давай поговоримо про серйозне...

— Уважно слухаю вас...

— Як я тобі сказала, у мене є ранчо, там живе мій онук, один із синів Деніса...

— Уявляю собі синочка такого татуса...

— Мій онук — хороший хлопець. Він дуже відрізняється від батька, схожий на мого чоловіка. Але я не про це. Отже, ми маємо перевірити всі документи щодо ранчо, і ти мені допоможеш.

— Але чим, сеньйоро?

— Будеш моїми очима і вухами, тобто моєю секретаркою.

— Гаразд, якщо ви так бажаєте. Але з чого почнемо?

— З того, Веро, що організуємо поїздку до ранчо. Сподіваюся, ти вмієш водити автомобіль...

— Вмію, але вже давно не їздила за кермом, та й документів не маю...

— То не проблема, ще сьогодні поговорю з ким треба про документи, а завтра купимо автомобіль.

— Але ж...

— Жодних “але”! Як я сказала, так і буде. А зараз іди відпочивати. Треба, щоб ти добре виспалась, у нас завтра важкий день.

— Вам ще щось потрібно, сеньйоро?

— Ні, дякую.

Дівчина попрощалась і, зачинивши за собою двері, вийшла в коридор. Опустившись на перший поверх будинку, перевірила вікна й двері. Все було зачинено. Пройшовши на кухню, налила склянку соку і пішла до своєї кімнати. Лише на мить затрималася перед сходами й, ще раз оглянувшись, погасила світло. Піднялася на другий поверх і, зайшовши в кімнату, зупинилася біля вікна.

Кімната була невелика, але зручна. Дівчина почувалась у ній легко й спокійно. Скоро буде два роки, відколи вона тут, відколи залишила свою країну та приїхала сюди, за кордон, щоби заробити грошей і забезпечити своє більш-менш пристойне майбутнє. Багато хто відмовляв її від поїздки, говорячи, що молодим дівчатам нема роботи за кордоном, хіба лише в публічних будинках. Та дівчина не послухала і, зібравши трохи грошей, вирушила в далечінь. Приїхавши в одну з європейських країн, знайшла роботу тут, у Мелісі. Багато хто працював у цьому будинку, але ніхто не затримувавсь у суворій сеньйори. Дівчині розповіли, що в Мелісі — дуже поганий характер.

Вероніка спочатку боялася, що довго не зможе тут працювати, але все сталося навпаки: сеньйора та служниця зійшлися характерами, і Меліса, крім усього, зайнялася вихованням дівчини. Щоб час минав швидше, вчила Вероніку мов. До того ж, не тільки розуміти їх і говорити ними, а й писати та читати. Тепер дівчина знала іспанську, англійську та німецьку мови майже так, як свою

рідну українську. Два роки, здається, мало, щоби досконало оволодіти бодай однією мовою. Та коли тебе вчать майже весь день, і нема багато іншої роботи, то це можливо, і тямуща українка опанувала згадані мови. Дехто твердить: коли людина думає іншою мовою, це означає, що в іншому житті вона жила в тій країні, мовою якою мислить. Вероніка часто фіксувала, що думає саме іспанською, але завжди сміялася з таких дурниць.

Тут їй було добре. Меліса любила дівчину і платила їй більше, ніж іншим. А після того, як дівчина довго виходжувала її після інсульту, вона стала для сеньйори справжньою подругою. Лікарі сказали: якщо б не її швидкісні дії, жінка померла б. Після цього випадку Меліса майже не відпускала дівчину від себе. Приїхавши на відпочинок, вони завжди знімали один номер на двох, щоби Вероніка була біля хазяйки. Настільки здружилися, що люди вважали, ніби дівчина — онука Мелісі й відзначали їхню схожість між собою.

Меліса була похилого віку, та ніхто ніколи не міг здогадатися, скільки насправді їй років. Вона завжди відзначалася цілеспрямованістю і наполегливістю. Струнка, красива, акуратна сеньйора постійно стежила за фігурою, за здоров'ям, чого й навчала свою ученицю.

Її два сини, Рафаель і Боб, жили зі сім'ями на протилежній стороні країни. Там відкрили свій бізнес і навідували матір тільки раз на рік, коли були тут на відпочинку. Старший син Деніс мешкав у цьому ж місті, мав хворобливу пристрасть до гри в карти. В азарті програвав великі суми, також чимало грошей тратив на жінок і на випивку. Мав два сини. Дівчина була знайома з одним із них, який часто приходив до сеньйори — своєї бабусі. Звати його Федеріко. Мешкав він із батьком, стараючись, щоби родинні справи ладилися і батьки могли жити спокійно. Другий син Деніса — Ніколас мешкав на ранчо, де працював і доглядав за ним.

Ім'я дівчини було порівняно довгим, тому всі кликали її просто Веро — коротко й зручно. Тепер вона стояла біля вікна, дивлячись у вечірню темряву та попиваючи сік. Її думки мандрували в завтрашній день, вона хвилювалася, бо не знала, що задумала Меліса. Переодягнувшись у коротку атласну сорочку, Вероніка лягла в своє ліжко, до якого вже звикла. Накрившись тонким простирадлом, увімкнула настільну лампу і, взявши книжку, продовжила читати роман. Навіть не здогадувалася, що наступного дня її спокійне тихе життя закінчиться. Вона ніби вступить у бурхливу ріку буття, про плин якої навіть не підозрювала. Тим часом, гортаючи сторінки роману, мріяла про того, хто зможе підкорити її серце і душу.

Прочитавши кілька сторінок, дівчина відклала книжку й вимкнула світло. Вставши з ліжка, знову підійшла до вікна. Майже щовечора вона, відхиливши штору, любила дивитися на нічний пейзаж. Сьогодні зорі були яскраві, а місяць світив так ясно, що Вероніка бачила рівно скошену траву перед їхнім будинком. Гарно підстрижені кущі кидали тінь на сплячі квіти, що на ніч закривались у бутони, ховаючи красу кольорів. Постоявши біля вікна і помилувавшись краєвидом, вона нарешті лягла в ліжко. Та все ж не могла заснути. Охоплювали різні почуття, дівчина не знала, що чекало її завтра, а завтра ось-ось настане, й треба виспатись, адже попереду важкий і насичений день.

...

Далі — у повній книжці «Кохання до нестями».

[nashaknyga.com.ua](http://nashaknyga.com.ua)